Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄρτιστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον | Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαΐου 1904 | Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 19

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΕΝ ΠΛΩ

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ ἥλιος, αὐτὸς ὁ ἀκριβὴς εἰς τὴν ὥραν του πολυτεχνίτης ὑπηρέτης τοῦ σύμπαντος— ὅπως τὸν ὠνόμασεν ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Κάρολος Δίκενς—ἀνέτειλεν ἐπὶ ὁρίζοντος τὸν ὁποῖον εἶχε καθαρίσῃ ἄνεμος ἀρκετὰ δυνατός. Ὁ «Γοργὸς» δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ξηρὰν πλησίον του.

Ὡς εἴδομεν, ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων του. Ἤθελε τώρα νὰ ὁδηγήσῃ τὸ πλοῖον εἰς τοὺς λιμένας τοῦ δρομολογίου του, νὰ ἐκτελέσῃ μέχρι τέλους τοὺς ὅρους τῆς ναυλώσεώς του, ν' ἀφίσῃ τοὺς ἀριστεῖς μας νὰ εἰσπράξουν εἰς τὴν νῆσον Βαρβάδος τὸ χρηματικὸν ἔπαθλον τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ νὰ μή τους ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας.

Ἦτο ὅμως ριψοκίνδυνον αὐτὸ τὸ σχέδιον. Ἂν ὁ πλοίαρχος Πάξτων ἦτο γνωστὸς εἰς τὰς Ἀντίλλας; .. Εὔκολον ἦτο νὰ πιστευθῇ ὅτι εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργοῦ» εἶχαν γίνῃ μερικαὶ μεταβολαὶ πρὶν ἀποπλεύσῃ ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν. Ἀλλὰ τοῦ κυβερνήτου ἡ ἀπουσία πῶς νὰ ἐξηγηθῇ;...

Αὐτὸ ἀκριβῶς ὑπέμνησεν ὁ Κόρτης εἰς τὸν ἀρχιπειρατήν.

— Τὸ ἐσκέφθην κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Εὐτυχῶς ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ Πάξτων, ἐβεβαιώθην ὅτι ποτὲ δὲν ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας οὔτε μὲ τὸν «Γοργὸν» οὔτε μὲ ἄλλο πλοῖον. Ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ πιστεύωμεν ὅτι δὲν εἶνε γνωστὸς ἐκεῖ... Ἄλλως τε, καὶ κίνδυνος ἂν ὑπάρχῃ, τὸ ἀγωγὶ ἀξίζει τὸν κόπον.

— Ὅ,τι λέγει ὁ Χάρρης, αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, εἶπε τότε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Τὸ σπουδαιότερο ἦτο πῶς νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Κουϊνστάουν, καὶ τώρα τὴν ἀρίσαμε τριάντα μίλια πίσω... Ὅσο γιὰ τὸν μπόναμπᾶ που πρόκειται νὰ πάρῃ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀρχοντόπουλα...

— Θὰ τὸν τσιπώσῃ ὁ καθένας μας ὁλόσωστο, συνεπλήρωσιν ὁ Χάρρης Μάρκελ, διότι δέκα εἶνε αὐτοί, δέκα κ' ἐμεῖς.

— Στρογγυλὸς λογαριασμός, ἐπρόσθεσεν ὁ ναύκληρος. Βάλτε καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ καραβιοῦ, καὶ θὰ δῆτε πῶς εἶνε περίφημη ἡ δουλειά μας! Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ δώσω στοὺς συντρόφους μου νὰ καταλάβουν τί κέρδη θὰ ἔχωμεν!

— Εἴτε καταλάβουν εἴτε ὄχι, τὸ ἀπεφάσισα πλέον! ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Νὰ κυττάξῃ καθένας νὰ παίξῃ ὅπως πρέπει τὸ μέρος του στὸ ταξεῖδι, χωρὶς νὰ γίνῃ ὕποπτος οὔτε μὲ ἔργα οὔτε μὲ λόγια. Νὰ προσέξουν καλά!

Τὸ τολμηρὸν σχέδιον τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας, καὶ οἱ πειραταὶ ἄφισαν τὰ πράγματα νὰ τραβοῦν μόνα τῶν τὸν δρόμον τῶν.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐξήτασεν ἄλλην μίαν φορὰν τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίου, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοιάρχου Πάξτων, διὰ νὰ συμμορφωθῇ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξειδίου, τὸ ὁποῖον εἶχε κανονίσῃ ἡ ἀγωνοθέτις κυρία Σεύμουρ. Τὸ δρομολόγιον ὥριζεν ὅτι ὁ «Γοργὸς» ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἀντιλίας, νὰ προσεγγίσῃ πρῶτον εἰς τὸν Ἅγιον Θωμᾶν καὶ κατόπιν, παραπλέων τὸ μακρὸν κομβολόγιον τῶν Ἀνεμωδῶν νήσων καὶ καταβαίνων πρὸς νότον, εἰς ὀκτὼ ἄλλας νήσους, πατρίδας τῶν ἀριστέων. Μετὰ τὰς ἐννέα ταύτας προσεγγίσεις ἔπρεπε νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Βαρβάδος, ὅπου ἔμενεν ἡ ἀγωνοθέτις. Συμφέρον τῶν

« Ὁ κ. Πάττερσων, κρατούμενος ἀπὸ ἕνα τάκον. » (Σελ. 146, στηλ. γ.)

κακούργων ἦτο νὰ μὴ τροποποιηθῇ οὐδὲ κατὰ κεραίαν τὸ δρομολόγιον ἐκεῖνο. Ἂν ὁ Πάξτων ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστος εἰς τὰς Ἀντίλλας, — ὅπερ καὶ πιθανώτατον, — κανεὶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ «Γοργὸς» εἶχε περιπέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν πειρατῶν τοῦ «Χάλιφαξ».

Ἔβαλε λοιπὸν ὁ Χάρρης Μάρκελ πορείαν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, σκοπεύων νὰ διαθῇ τὸν Τροπικὸν τοῦ Καρκίνου, εἰς τὸ σημεῖον περίπου ὅπου τὸν διατέμνει ὁ τεσσαρακοστὸς μεσημβρινός. Τὸ τριῖστιον, μὲ ὅλα τὰ πανιά του ἀνοικτά, χωρὶς νὰ ἐξαιρεθοῦν οὔτε οἱ κοῦνδροι, οὔτε τὰ βελαστράλια, μὲ τοὺς πρόποδας δεξιά, ἀρμένιζε μὲ ἄνεμον ποὺ ὁλονὲν ἐδυνάμονε, κ' ἔκαμνε ἕνδεκα μίλια τὴν ὥραν.

Ἀπὸ ναυτίαν κατ' ἀρχὰς κανεὶς δὲν ὑπέφερε. Γυρμένος μὲ τὴν ἀριστερὰν πλευράν, ἕνεκα τῆς μεγάλης ἰστιοφορίας του, ἐπάνω εἰς τὸ μακρὺ καὶ κανονικὸν κῦμα τοῦ Ὠκεανοῦ, δὲν εἶχε καθόλου παρακύλισμα ὁ «Γοργός», καὶ ἔτρεχε τόσον ἐλαφρὰ ἐπάνω στὰ νερά, ὥστε τὸ σκαμπανέβασμα ἦτο σχεδὸν ἀνεπαίσθητον.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ κ. Πάττερσων ἠσθάνθη κάποιαν ἀδιαθεσίαν.

Καὶ ὅμως, χάρις εἰς τὴν πρόνοιαν τῆς κυρίας Πάττερσων, καὶ συμφώνως μὲ τὴν περίφημον συνταγὴν τοῦ Βέργαλ, ἡ βαλίτζα του περιεῖχε τὰ διάφορα φάρμακα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ λέγειν τῶν καλῶς πληροφορημένων ἀνθρώπων ἐπιτρέπουν εἰς πάντα νὰ καταπολεμήσῃ τὴν εἰρημένην ναυτίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. Πάττερσων ἔδιδε τὸ σοφὸν ὄνομα «πελαγαλγία».

Ἐκτὸς τούτου, τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα ποὺ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀντιλιανὴν σχολὴν, ὁ προνοητικὸς οἰκονόμος δὲν εἶχεν ἀμελήσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ διάφορα καὶ βαθμηδὸν αὐξομειωθέντα καθαρτικά, ὅπως διατελῇ ὑπὸ τὰς καλλιτέρας ὑγιεινὰς συνθήκας τὴν ἡμέραν που θ' ἄρχιζαν τὰ πειράγματα τοῦ Ποσειδῶνος. Λέγεται, ὅτι ἡ προφύλαξις αὕτη ἐνδείκνυται ὑπὸ τῆς πείρας, καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἔλαβεν ἐγκαίρως ὁ μέλλων ἐπιδάτης τοῦ «Γοργοῦ».

Ἔπειτα, ὁ κ. Πάττερσων, πρὶν ἐπιβιβασθῇ ἀπὸ τὴν Κουϊνστάουν, εἶχε λάβῃ ἄλλο, ἀπειράκις μᾶλλον εὐχάριστον προφυλακτικόν, — εἶχε προγευματίσῃ τρυφηλότατα μὲ τοὺς νεαροὺς Τηλεμάχους του, οἱ ὁποῖοί του ἔκαμαν τότε ἐνθαρρυντικωτάτας προπόσεις.

Ἄλλως τε, ὁ κ. Πάττερσων ἐγνώριζεν ὅτι εἰς τὸ κέντρον τοῦ πλοίου δὲν εἶνε τόσον αἰσθηταὶ αἱ δονήσεις τοῦ σκάφους, ὅσον εἰς τὴν πρῶραν ἢ τὴν πρύμνην. Ἐν τούτοις, εἰς τὴν ἀρχήν, κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τοῦ ταξειδίου, ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐπάνω στὸ κάσσαρο. Τὸν εἶδαν λοιπὸν ποὺ ἐπερπατοῦσε κατὰ πλάτος καὶ μάκρος, μὲ διεστῶτα τὰ σκέλη, σὰν ἀληθινὸς ναυτικός, διὰ νὰ κρατῇ καλλίτερα τὴν ἰσορροπίαν του. Καὶ μάλιστα συνεβούλευσε τοὺς συνταξειδιώτας του νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά του. Ἀλλά, φαίνεται, αὐτοὶ δὲν κατεδέχθησαν νὰ λάβουν αὐτὰς τὰς προφυλάξεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας οὔτε ἡ κρᾶσίς των οὔτε ἡ ἡλικία των εἶχαν ἀνάγκην.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ κ. Πάττερσων δὲν ἔδειξεν εἰς τὸ πρόγευμα τόσην ὄρεξιν ὅσην τὴν προηγουμένην, ἂν καὶ ὁ μάγειρος εἶχε δείξῃ πάλιν ὅλην τὴν τέχνην του. Ἔπειτα, μετὰ τὰ φροῦτα, μὴ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην νὰ περιπατήσῃ, ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἕνα πάγκον τῆς πρύμνης, κ' ἔβλεπε τοὺς μικροὺς συνεπιβάτας του, ποὺ ἐπηγαινοήρχοντο γύρω του. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅπου μόλις ἔφαγε δύο-τρεῖς μπουκιές, ὁ Οὐάγγας τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸν θαλαμίσκόν του καὶ τὸν ἐξήπλωσεν εἰς τὴν κουκέτταν του, μὲ τὴν κεφαλὴν λίγο ὑψηλά, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ πρὶν ἀκόμη τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ κ. Πάττερσων ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, μὲ ὄχι πολλὴν διάθεσιν, καὶ ἐκάθησεν εἰς ἕνα σκαμνί, ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ καρρέ.

Ὅταν ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπέρασε πλησίον του:

— Τίποτε νεώτερα, πλοίαρχε Πάξτων; ἠρώτησε μὲ φωνὴν κάπως ἐξησθενημένην.

— Τίποτε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Ὁ καιρὸς ὁ ἴδιος;

— Ὁ ἴδιος καιρός, ὁ ἴδιος ἄνεμος.

— Δὲν προβλέπετε καμμίαν ἀλλαγήν;

— Ὄχι, παρὰ μόνον ὅτι ὁ ἄνεμος θὰ δυναμώσῃ...

— Τότε... ὅλα καλά;

— Περίφημα!

Ἴσως-ἴσως ὁ κ. Πάττερσων ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του, ὅτι ὅλα δὲν ἐπήγαιναν τόσον καλὰ ὅσον τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Ἴσως θὰ ἔκαμνε καλλίτερα, ἂν ἐκινεῖτο λιγάκι. Δι' αὐτό, ἀφοῦ ἐσηκώθη, ἐβάδισεν ἀπὸ τὸ κάσσαρο ἕως τὸν μεγάλον ἱστόν, στηριζόμενος μὲ τὸ δεξὶ χέρι εἰς τὴν κουπαστήν. Ἤλπιζεν ὅτι μένων εἰς τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ πλοίου θὰ ὑπέφερεν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ σκαμπανέβασμα, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ περισσότερον δυσάρεστον παρὰ τὸ παρακύλισμα, διότι ὁ «Γοργὸς» ἦτο γυρμένος καλὰ μὲ τὴν ἀριστερὰν πλευράν του.

Ἐνῷ ὁ κ. Πάττερσων ἐπήγαινεν ἔτσι ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ ἀσταθὲς βῆμα, διεσταυρώθη ἐπανειλημμένως μὲ τὸν Κόρτην, ὅστις ἔκρινε καλὸν νὰ τῷ εἰπῇ:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας φιλοδωρήσω μὲ μίαν συμβουλήν;

— Φιλοδωρήσατέ με, φίλε μου.

— Λοιπόν... ἡ συμβουλή μου εἶνε, νὰ μὴ κυττάζετε στὸ πέλαγος... Μ' αὐτὸ θὰ ἐνοχλῆσθε λιγώτερο...

— Καὶ ὅμως, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων, κρατούμενος ἀπὸ ἕνα τάκον τῆς ἁρμαδούρας, ἔχω ἀναγνώσῃ εἰς τὸς ὁδηγίας, τὰς πρὸς χρῆσιν τῶν θαλασσοπλοούντων... ποῦ εἶνε ἀσυνείθιστοι ἀκόμη... ὅτι πρέπει νὰ ἀτενίζουν εἰς τὸ πέλαγος...

Πραγματικῶς ἡ σύστασις αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὰς ὁδηγίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη εὑρίσκεται ἐπίσης, ἂν καὶ φαίνονται ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας. Πρὸς ἐπίμετρον, ὁ κ. Πάττερσων ἦτον ἀποφασισμένος ὅλας νὰ τὰς τηρήσῃ, ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν ἔλεγαν. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ κυρία Πάττερσων τὸν εἶχεν ἐφοδιάσῃ μὲ ἕνα ζωνάρι ἀπὸ κόκκινην φανέλλαν, ἡ ὁποία τὸν ἐτύλιγε τρεῖς φορὰς εἰς τὴν μέσην καὶ τὸν ἔσφιγγε σὰν φασκιά.

Μ' ὅλας ὅμως αὐτὰς τὰς προφυλάξεις, ὁ Μέντωρ ὅσον ἐπήγαινε καὶ ἠσθάνετο χειρότερα τὸν ἑαυτόν του. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδία του ἤλλαζε θέσιν, ὅτι ἐταλαντεύετο σὰν ἐκκρεμὲς μέσα στὸ στῆθός του, καί, ὅταν ὁ Οὐάγγας ἔκρουσεν εἰς τὸν κώδωνα τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, ἄφισε τοὺς νεαροὺς μαθητὰς νὰ μαζευθοῦν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ αὐτὸς ἔμεινε κοντὰ εἰς τὸν ἱστόν.

Καὶ τότε ὁ Κόρτης, προσποιούμενος τὸν σοβαρόν, τῷ εἶπε:

— Βλέπετε, κύριε, δὲν στηρίζεσθε καὶ δὲν στέκεσθε καλά, διότι δὲν ἀκολουθεῖτε τὰς κινήσεις τοῦ πλοίου, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶσθε καθημένος...

— Καὶ ὅμως, φίλε μου, εἶνε δύσκολον νὰ συμμορφωθῶ...

— Καθόλου, κύριε... Νά! κυττάξετε ἐμένα...

Καὶ ὁ Κόρτης ἔδειξε πῶς κάμνουν. Ἔγερνε ὀπίσω, ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἐβουτοῦσε μὲ τὴν πρῶραν εἰς τὸ κῦμα, ἔσκυβεν ἐμπρὸς ὅταν ἡ πρύμνη ἐβυθίζετο εἰς τὸν ἀφρισμένον αὔλακα τῶν ἰχνῶν.

Ἐσηκώθη τότε ὁ κ. Πάττερσων, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Ὄχι... ἀδύνατον... Βοηθῆστέ με νὰ ξαναπαθήσω... Ἡ θάλασσα εἶνε ἐλεεινή.

— Ἐλεεινή! Μά, εἶνε λάδι ἡ θάλασσα, κύριε, εἶπεν ὁ Κόρτης.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

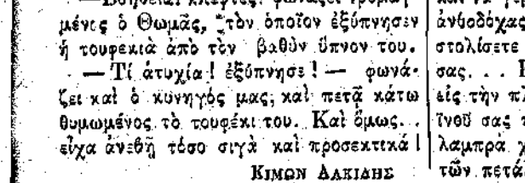

ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΑΤΥΧΙΑ

Ἦτο, ἀληθινά, πολὺ εὔμορφο τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι, ὅπου οἱ δύο μικροὶ φίλοι μου, οἱ ἀδελφοὶ Θωμᾶς καὶ Μιχαλάκης, ἔμεναν πέρυσι τὸ καλοκαῖρι μὲ τὴν οἰκογένειάν των. Τί πρασινάδα, καὶ τί δροσιά, καὶ τί ὡραία θέα! Ἐξεκουράζοντο οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἐξετάσεων, καὶ εἶχαν ἀπὸ τὸν πατέρα των τὴν ἄδειαν νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν, νὰ περνοῦν ὅπως θέλουν τὸν καιρόν των.

Δὲν εἶχαν ὅμως οἱ δύο φίλοι μου τὰς ἰδίας ὀρέξεις. Ὁ Μιχαλάκης ἀγαποῦσε τὸν πρωϊνὸν περίπατον, ἀπὸ τὰς τέσσαρας! — ἐνῶ ὁ ἀδελφός του ἐκοιμᾶτο μακαριώτατα ἀκόμη. Ὁ Θωμᾶς δὲν ἐνοοῦσε νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ διὰ νὰ πηγαίνῃ ἔξω καὶ νὰ θαυμάζῃ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· ἦτο πολὺ ὑπναρᾶς! Εἶχε φροντίσῃ ὅμως ἐγκαίρως νὰ συστήσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του νὰ κάμνῃ ἔσω τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον θόρυβον, τὴν ὥραν ποὺ ἐσηκόνετο, διὰ νὰ μὴν του ταράσσῃ τὰ εὐχάριστα ὄνειρα τοῦ πρωϊνοῦ ὕπνου του.

Ἐλησμόνησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι εἶχαν τὰ κρεββάτια των εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον.

Λοιπόν, ἕνα πρωί, ὁ Μιχαλάκης ἐσηκώθηκε διὰ νὰ κάμῃ τὸν τακτικόν του περίπατον, καὶ νὰ πιῇ γάλα ἀπὸ τὴν στάνην ποὺ ἐφαίνετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καταφύτου λόφου.

Ἐκατέβηκε κάτω, ὅταν ἔξαφνα, εἰς τὸ ὑψηλότερο κλαδὶ τῆς κερασιᾶς τοῦ κήπου των, βλέπει μιὰ τσίχλα πρώτης τάξεως! — Σημειώσατε ὅτι ὁ Μιχαλάκης ἔλεγεν ὅτι ἦτο καλὸς σκοπευτής, καὶ εἶχε κυνηγήσῃ πολλὲς φορὲς μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του. Εἶχε μάλιστα καὶ δικό του δίκαννο. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν τὸ δίκαννό του ἦτο κρεμασμένο εἰς τὴν κρεββατοκάμαρα, — καὶ πῶς νὰ το πάρῃ, χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἀδελφόν του;

— Ἐπὶ τέλους, ἐσκέφθη, θ' ἀνεβῶ τόσο σιγά, ὥστε δὲν θὰ με καταλάβῃ.

Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί προσοχὴν ἀνέβη τὰ σκαλοπάτια, καὶ μὲ τί προφυλάξεις ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον!

Παίρνει τὸ τουφέκι, πηγαίνει κοντὰ στὸ παράθυρο, πταραμερίζει τὴν κουρτίνα, καὶ — ὤ! εὐτυχία! — ἡ τσίχλα οὔτε εἶχε σαλεύσῃ ἀπὸ τὸ κλαδί της...

Σηκόνει ὁ Μιχαλάκης τὸ τουφέκι, σκοπεύει, τρχβᾷ τὴν σκανδάλην, καὶ... μπάμ! ἐπέταξε τὸ πουλὶ στὸν ἀέρα...

— Βοήθεια! κλέφτες! φωνάζει τρομαγμένος ὁ Θωμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐξύπνησεν ἡ τουφεκιὰ ἀπὸ τὸν βαθὺν ὕπνον του.

— Τί ἀτυχία! ἐξύπνησε! — φωνάζει καὶ ὁ κυνηγός μας, καὶ πετᾷ κάτω θυμωμένος τὸ τουφέκι του. Καὶ ὅμως... εἶχα ἀνεβῇ τόσο σιγὰ καὶ προσεκτικά!

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀ ἄνθη! Τί ὡραιότερον, τί ἀβρότερον, τί εὐγενέστερον, τί λεπτότερον καὶ τί λαμπρότερον ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν ἀπὸ τὰ ἄνθη! Πῶς ἤθελα, σήμερα ποὺ ἑορτάζομεν τὴν μεγάλην ἑορτήν σας, νὰ ἠμποροῦσα νὰ στείλω εἰς τὸν καθένα σας ἀπὸ μίαν ἀνθοδέσμην. Καὶ ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, πῶς ἤθελα ἡ σημερινή μου ἐπιστολὴ νὰ εἶχε κάτι ἀπὸ τὴν ὡραιότητα, ἀπὸ τὴν ἀγνότητα καὶ ἀπὸ τὸ ἄρωμα μιᾶς ἀνθοδέσμης!...

Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρω λέξεις τόσον γλυκείας, καὶ πῶς νὰ πλέξω φράσεις τόσον ἁβράς, καὶ ποῦ νὰ συλλάβω ἰδέας τόσον εὐώδεις, διὰ νὰ κάμω τὴν ἐπιστολήν μου νὰ ὁμοιάζῃ ὀλίγον μὲ ἀνθοδέσμην! Καὶ ὅμως ἤθελα τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποὺ τὴν διαβάζετε, νὰ εἴχατε ἐμπρός σας τὴν λευκότητα ἑνὸς κρίνου, τὴν πορφύραν ἑνὸς ρόδου, τὴν δροσερότητα μιᾶς πρασινάδας, καὶ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα μιᾶς ἀνθίνης συνκυλίας, μιᾶς ἁρμονίας ἀπὸ χρώματα καὶ ἀπὸ εὐωδίας πετάλων.

Ἂν ἤμουν τουλάχιστον ποιητής, θὰ ἠμποροῦσα νὰ γράψω ὀλίγους στίχους. Λέγουν ὅτι οἱ ὡραῖοι στίχοι εἶνε ὡ; μουσική, καὶ ἡ μουσικὴ αὐτὴ ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ ζωγραφίζῃ, νὰ ἐκφράζῃ καὶ νὰναπαριστάνῃ τὰ πάντα· καὶ τὴν λευκότητα ἑνὸς κρίνου, καὶ τὴν πορφύραν ἑνὸς ρόδου, καὶ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα μιᾶς ἀνθίνης συνκυλίας... Ἄ, τί κρῖμα νὰ μὴν εἶμαι ποιητής!

Ἀλλὰ διατί ἀπελπίζομαι ἄδικα; Μήπως ἡ φύσις δὲν εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν τέχνην; Καὶ μήπως ἡ φύσις δὲν σας ἐχάρισε πρὸ ὀλίγου ὅ,τι εἰς μάτην ἐπιθυμοῦσα νὰ σας χαρίσῃ ἡ ἐπιστολή μου; Φαντάζομαι ὅτι θὰ τὴν διαβάσατε, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τοὺς ὡραίους κήπους τῆς Πρωτομαγιᾶς. Σᾶς ἐπερίμενεν ὑπομονητικά, ἕως νὰ δρέψετε ἐκεῖ τὰ ἄνθη σας, καὶ νὰ δέσετε τὰς ἀνθοδέσμας σας, καὶ νὰ πλέξετε τὰ στεφάνια σας, καὶ νὰ γεμίσετε εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τὰς ἀνθοδόχας τοῦ δωματίου σας, καὶ νὰ στολίσετε τοὺς ἐξώστας τῶν οἰκιῶν σας... Καὶ ἀρκεῖ νὰ ρίψετε ἓν βλέμμα εἰς τὴν πλουσίαν συγκομιδὴν τοῦ πρωϊνοῦ σας περιπάτου, διὰ νὰπολαύσετε τὰ λαμπρὰ χρώματα καὶ τὰ ἁβρὰ σχήματα τῶν πετάλων, — ἀρκεῖ νὰ πάρετε μίαν μόνην ἀναπνοήν, διὰ νὰ αἰσθανθῆτε τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῆς ἀνθίνης συναυλίας. Τί περισσότερον θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ ἐπιστολή μου, ὅσον ὡραία καὶ ἂν ἦτο, — τί περισσότερον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν οἱ στίχοι μου, ὅσον καὶ ἂν ἤμουν ποιητὴς καὶ ὅσον τεχνικώτερα καὶ ἂν ἔψαλλα τὴν Πρωτομαγιάν!

Ὦ, τὰ ὡραῖα, τ' ἀγαπητὰ ἄνθη! Τί ἁπλούστερον καὶ τί μεγαλοπρεπέστερον ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν ἀπὸ αὐτά! Καὶ πόσον εἶνε φαιδρά, καὶ ἀγνή, καὶ εὐώδης ἡ ἑορτή, τὴν ὁποίαν ἑορτάζομεν σήμερον πρὸς τιμήν των! Κάμμία ἄλλη ἑορτὴ τοῦ χρόνου δὲν ἔχει τόσην ποίησιν καὶ τόσην χάριν! Εἶνε ἡ μόνη ποὺ μας μεθύει μὲ τόσον ἄρωμα, καὶ μας γεμίζει μὲ τόσην χαράν, καὶ μας κάμνει νὰ κελαδοῦμεν ὡς τὰ πτηνά, νὰ ψάλλωμεν τὸν ὕμνον τῆς νεότητος, τῆς ἀνοίξεως, τῆς ζωῆς, τῆς ἀγάπης! Ἡ μικρὰ ἀνθοδέσμη καὶ τὸ μικρὸ στεφάνι ποὺ ἀποκομίζομεν ἀπὸ τοὺς κήπους, εἶνε ὡς ἡ ἀναπαράστασις τῆς μεγάλης καὶ μεγαλοπρεποῦς εἰκόνος τῆς φύσεως, ἡ ὁποία πανηγυρίζει τώρα ἀνθισμένη ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, περικαλλὴς καὶ θαυμασία, εἰς τὴν ἐτησίαν ἀνανέωσιν τοῦ σφρίγους της, τῆς ἀκμῆς της, τῆς δυνάμεώς της.

Καὶ εἰς τὴν ἄνοιξιν αὐτὴν τῆς φύσεως ἀνταποκρίνεται ἡ ἄνοιξις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπίσης καὶ ὁ ἄνθρωπος, τὴν ἐποχὴν αὐτήν, αἰσθάνεται τὴν ἀνανέωσιν τῶν δυνάμεών του, καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κήπων, ἀντιλαμβάνεται νὰναβλαστάνουν εἰς τὴν ψυχήν του τὰ ἄνθη τῆς καλωσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς εὐποιΐας, τῆς δράσεως, ὅλων τῶν ὡραίων αἰσθημάτων καὶ ὅλων τῶν εὐγενῶν ὁρμῶν τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀθάνατον ἀνθοδέσμην τῆς ἀνθρωπίνης ἀνοίξεως. Μετὰ τὸν λήθαργον τοῦ χειμῶνος, ἡ ἀνθηρὰ αὐτὴ ἄνοιξις ἐπιστρέφει πάντοτε τόσον εἰς τὴν φύσιν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ψυχήν. Πρωτομαγιὰ ἀπέξω, ἄλλη Πρωτομαγιὰ ἀπὸ μέσα... Εὐτυχεῖς ὅσοι τὴν ἐπωφελοῦνται καὶ τὴν χρησιμοποιοῦν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

★ Θέλετε νὰποφύγετε τὸ πτάρμισμα; Ἀρκεῖ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀρχίζετε νὰ αἰσθάνεσθε τὸν προάγγελον γαργαλισμόν, νὰ πιέσετε ἰσχυρῶς μὲ τὸ ἄκρον τοῦ λιχανοῦ τὸ ἓν πλάγιον τῆς ρίζης τῆς ρινός, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὥστε νὰ πιεσθῇ τὸ ρινικὸν ὀστοῦν.

★ Μὴ φυλλοδιφεῖτε ποτὲ βιβλία, καὶ μάλιστα μεταχειρισμένα, ὑγραίνοντες τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, διότι ἡ συνήθεια αὕτη δὲν εἶνε μόνον ρυπαρά, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνος.

(*Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»*)

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ, καλησπέρα σας

Ὁ Πίπης Μουρμούρας ἔκαμνε μονάχος του τὸν περιπατάκο του στὴν ἐξοχή. Καί, διὰ νὰ εἶνε μοναχός του στὴν ἐξοχή, θὰ 'πῇ πῶς ἦταν πολὺ κοντὰ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι, ὅπου ἐπερνοῦσε τὸ καλοκαῖρι ἡ οἰκογένειά του.

Ἐκύτταζε λοιπὸν ὁ Πίπης τὰ ψαράκια, ποῦ ἦσαν τὰν ἀσημένια κ' ἔκαναν ὅλο γῦρες - γῦρες μέσα στὸ ποταμάκι, κ' ἔλεγε :

—Ἄχ ! καὶ νὰ μποροῦσα νὰ κολυμπῶ σὰν ψάρι !

Ἐκύτταζε τὰ ἄσπρα κουνελάκια καὶ τὰ κόκκινα λαγουδάκια ποῦ ἐπαιζαν τὸν κυνηγητὸ μέσα στὸ λειβάδι κ' ἔλεγε :

— Ἄχ ! καὶ νὰ μποροῦσα νὰ τρέχω σὰν λαγός !

Ἐκύτταζε τὰ πουλιά ποῦ πετοῦσαν στὸν ἀέρα κ' ἐπαίζαν ἕνα σωρὸ τρελλὰ παιχνίδια κ' ἔλεγε :

— Ἄχ ! καὶ νὰ μποροῦσα νὰ πετῶ σὰν πουλί !

Καί, ἅμα τα ἔλεγε αὐτά, ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι του μὲ πολὺ θυμό, — τὸ ἐτράνταζε, καλέ, τὸ κεφαλάκι του, σὰν νὰ ἦταν ἀμυγδαλιὰ καὶ τὰ μαλλιά του ἀμύγδαλα, καὶ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τα τινάξῃ κάτω ὅλα, — κ' ἔλεγε μ' ἕνα ὕφος, μὰ μ' ἕνα ὕφος μουρμούρικο :

— Βέβαια ! ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα !

Τὸ εἶπε μιά, τὸ εἶπε δυό, τὸ εἶπε ἑξῆντα ἕξ καὶ μισὴ φορές, ὁ Πίπης Μουρμούρας. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ το 'πῇ ἑξῆντα ἑφτὰ φορές, διότι ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ ἦλθε στὸ μυαλὸ ἕνα παραμύθι, ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ τὴ γιαγιά του :

— Γιατί, ἐφώναξε, νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀκόμα στὸν κόσμον νεράϊδες, ὅπως μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρό, στὰ παλιὰ καὶ περασμένα χρόνια ; Ἔλεγες τῆς νεράϊδας : « Θέλω αὐτό ! » — καί σοῦ το ἔφερνε. Ἔλεγες : « Δέν το θέλω ! » — καὶ τὸ ἔπαιρνε πίσω. Ἤθελες ἕνα φοῦρνο γαλατομπούρεκα, — καὶ τὰ γαλατομπούρεκα ἔβγαιναν μπροστά σου. Ἤθελες χίλιες χιλιάδες λουκούμια καὶ καραμέλες, — καὶ ἡ νεράϊδα ἀμέσως σοῦ τα ἔκοβαλοῦσε ... Τί ὡραία ποὺ θὰ ἦταν τότε !

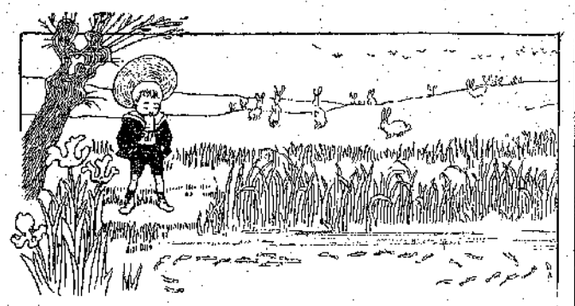

« Ἐκύτταζε τὰ ψαράκια . . .» (Σελ. 148, στήλ. αβ.)

Καὶ ὁ Πίπης ἐστάθηκε πολὺ συλλογισμένος. Ἔξαφνα θυμήθηκε ὅτι τὸν χειμῶνα ὁ πατέρας του τὸν εἶχε πάγῃ σὲ μιὰ ἀπογευματινὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Ἔπαιζαν ἐκείνη τὴν ἡμέραν μίαν ὡραίαν παράστασιν μὲ νεράϊδες καὶ νεραϊδόπουλα. Καὶ ἡ μεγάλη-μεγάλη νεράϊδα εἶχε στὸ κεφάλι της μιὰ κορῶνα ποὺ ἔβγαζε φωτιές, κ' ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Ἕνα ἄνθρωπο μάλιστα τὴν ἔκαμε γάτδαρο ! Καὶ ὁ Πίπης Μουρμούρας εἶχε μείνῃ ἐνθουσιασμένος ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

— Νά, μὲ τέτοια νεράϊδα ἤθελα νὰ ἔβγαινε τώρα ἐμπρός μου, μὲ νεράϊδα ὠμορφη σὰν τὸν ἥλιο, μὲ διαμάντια καὶ χρυσάφια ! Θαρρεῖτε πῶς θὰ την ἐφοβόμουν ; Καθόλου, μάλιστα ! Ξέρετε τί θὰ ἔκαμνα ;

Καὶ ὁ κύριος Πίπης ἐκορδώθηκε, διὰ νὰ 'πῇ τί θὰ ἔκαμνε, ἅμα ἔβλεπε τὴ νεράϊδα.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΦΟΒΗΤΣΙΑΡΑ

[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ]

(Εἰσέρχεται καὶ στρέφεται ὀπίσω, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἀπαντᾷ εἰς κάποιον.) Ὄχι, κυρία Ἀγγελική, ὄχι ! δὲν εἶμαι φοβητσιάρα ἐγώ ! *(Πρὸς τὸ ἀκροατήριον).* Αὐτὴ εἶνε ἡ φοβητσιάρα ! Δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ χωρὶς φῶς, καὶ θέλει ἡ λάμπα ἡ κ ντυλάκι. Ἐγὼ ὅμως . . . ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοιες τρομάρες, σὰν αὐτές ποὺ πιάνουν τὲς ἐξαδέλφες μου. *(Πηδᾷ ὑψηλά).* Ἄ ! Παναγία μου ! Ἀκούσατε τίποτα ; Θαρρεῖς πῶς εἶνε κανένα ποντίκι καὶ ξύνει ἐκεῖ, μέσα στὴ ντουλάπα μου... Νὰ δῆτε κ' ἐγώ ! θὰ το κάνω νὰ πιστέψῃ πῶς εἶμαι ἕνας τόσος μεγάλος γάταρος. *(Πηγαίνει καὶ γιαουρίζει στὴ χαραμάδα τῆς ντουλάπας).* Νιάου... μαρντίου !... *(Γελᾷ).* Θά το κόψῃ φόβος καὶ τρόμος τὸ ποντίκι. . . Νιάου... Νιάου. . .— Νά σας 'πῶ, δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου οἱ γάτες. Ὤ ! ὄχι ὄλες οἱ γάτες. Μὰ ἐκεῖνες οἱ κατάμαυρες, μὲ τὰ πράσινα μάτια ποῦ γυαλίζουν στὸ σκοτάδι *(ἀνατριχιάζει).* Μπρρρ ! θαρρεῖς πῶς εἶνε διαβόλοι μεταμορφωμένοι σὲ γάτες. Μὰ καὶ τὰ σαμιαμίθια καὶ οἱ γουστερίτσες δὲν πᾶνε πίσω. . . Ἐλεεινὰ ζῶα ! Ὄχι πῶς πειράζουν κανένα ! Μά, γιατί νὰ τρέχουν ἔτσι γρήγορα ... φείτι ! μέσα στὰ ξερὰ φύλλα ; Ὅλο μοῦ φαίνεται πῶς θὰ χωθοῦν στὸ λαιμό μου. Μπρρρ ! *(Κουνᾷ τὸ κεφάλι).* Μοῦ μίλησες, μαμμά ; *(Πηγαίνει σὲ μιὰ πόρτα).* Ναί, μαμμά, θὰ χτενισθῶ μιὰ στιγμούλα, καὶ θὰ βάλω τὸ κόκκινο φορεμά μου, γιὰ νὰ κατέβω στὸ τραπέζι. *(Ἐπιστρέφει πηδηκτή).* Τί καλά ! Κ' ἐγὼ ἐνόμισα πῶς μὲ ἤθελε γιὰ τίποτε ἄλλο. *(Μὲ ἐμπιστευτικὸν ὕφος).* Φαντασθῆτε ! ἐχθὲς τὸ βράδυ, νά ! ἔτσι μ' ἐφώναξε ἡ μαμμὰ κάί μου εἶπε :

— Μαρίκα ! Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν πατέρα σου ποῦ εἶνε στὲς λεμονιές. Τὸν ζητεῖ ἕνας κύριος. Τρέξε γρήγορα !

(Μορφάζει.) Στὲς λεμονιές . . . Πηγαίνω ἐγὼ ποτὲ ὁλομόναχη ἐκεῖ κάτω ; εἶνε θεοσκότεινα, πίσσα ! — ἅμα εἶμαι μονάχη μου . . . *(Ἀνασιγεράζει).* Πολὺ ὡραῖο προτέρημα εἶνε ἡ ὑπακοὴ εἰς τοὺς μεγαλειτέρους, *(μ' ἐμπιστευτικὸν τόνον),* ἀλλὰ κμμιὰ φορὰ εἶνε πολύ... βαρύ. Τέλος πάντων... Βάζω τὸ μεγάλο μου ψάθινο καπέλλο, καὶ παίρνω δρόμο... Εἶχε βραδυάσῃ πιά... ὄχι πολὺ σκοτεινά... μὰ ἤτανε κάτι περίεργα σύννεφα στὸν οὐρανό, καὶ τὰ δρομάκια τοῦ κήπου ἤτανε γεμάτα ἀπὸ φύλλα ξερά, κ' ἔκαμναν κρὰκ-κράκ. Ἀμμέ, ἄν ἤτανε φειδάκια καὶ βατραχάκια κρυμμένα μεσ' τὰ φύλλα; Ποῦ τῶξερα ἐγώ;... Ἐπηδοῦσα *(κάμνει πῶς ἐπηδοῦσε)* νά ! ἔτσι... γιὰ νὰ μὴν προφθάσουν καὶ μ' ἀρπάξουν... Ἔξαφνα, ἀκούω κάτι τί ποὺ ἐχτυποῦσε, τὰπ-τάπ, τὰπ-τάπ ! μὲ τόσο ἀλλόκοτα, κοντά μου, πίσω στὴν ράχι μου...

— Παναγία μου! Δὲν ἤτανε οὔτε γάτα, οὔτε πουλί, οὔτε φεῖδι... ἤτανε σὰν τὸ τρέξιμο κανενὸς ζῴου... Φαντάσου, νὰ ἤτανε κανένας λύκος. Τρέχω λοιπόν, τρέχω.. τρέχει κι' αὐτὸ κοντά μου. Ἔξαφνα, βλέπω ἕνα μεγάλο θηρίο μπροστά μου. Μπᾶ ! μ' ἐπέρασε λοιπὸν στὴν τρεχάλα, αὐτό ποὺ με κυνηγοῦσε; Ἡ μήπως εἶνε δυὸ θηρία; Σκουπίζω τὰ μάτια μου... τί νά σας 'πῶ; μὲ εἶχαν πάρῃ τὰ δάκρυα ἀπ' τὴν τρομάρα μου, καὶ δὲν ἔβλεπα καλά... Ὤ! χαρά μου! Ἦταν ἡ Βασίλω, ἡ μαγείρισσά μας ! κ' ἐγύριζε ἀπ' τὴν ἀγορὰ τοῦ χωριοῦ. Πέφτω στὴν ἀγκαλιά της, ἀρχίζω νά τῆς τα 'πῶ ὅλα, ἀλλὰ αὐτὴ μὲ σταματᾷ:

— Καλέ, τί ἀνοησίες εἶνε αὐτές, κυρία Μαρίκα ; Νά, ὁ μπαμπᾶς σου εἶνε ἐκεῖ, κοντὰ στὸ κιοσκάκι ποὺ χτίζετε. Πήγαινε νὰ τον εἰδοποιήσῃς, καὶ σε περιμένω.

Ἀφοῦ του εἶπα ὅτι τον ἐζητοῦσαν, γυρίζω στὸ σπίτι, ὦ! πολὺ εὐχαριστημένη τώρα ποὺ εἶχε συντροφιά . . . μαζί μὲ τὴ Βασίλω. Ἐπηδοῦσα ἀπ' τὴ χαρά μου. Μπᾶ ! Νά τος πάλι ὁ κτύπος ; τὰπ-τάπ ! . . .

— Τ' ἀκοῦς, Βασίλω ;

— Ἀλήθεια, μοῦ λέγει, τ' εἶν' αὐτό; Θαρρεῖς καὶ εἶνε μέσα στὸ κεφάλι σου, κυρία Μαρίκα . . .

Μοῦ βγάζει τὸ καπέλλο μου καὶ πέφτει μιὰ μεγάλη διπλῆ χτένα, ποὺ μου εἶχε βάλῃ ἡ μαμμὰ γιὰ νὰ μὴν πέφτουν τὰ μαλλιά μου ἐπάνω στὰ μάτια μου. Ἡ χτένα εἶχε γλυστρήσῃ, καί, καθὼς ἔτρεχα, ἐχτυποῦσε ἐπάνω στὴν ψάθα τοῦ καπέλλου μου, κ' ἔκαμε ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ τάπ-τάπ ! *(Μὲ ἐμπιστευτικὸν τόνον.)* Δὲν θά το 'πῆτε σὲ κανένα, δὲν εἶν' ἔτσι ; σὲ κανένα ἀπολύτως ! οὔτε στὴν ἐξαδέλφη μου τὴν Ἀγγελική ! Δὲν κάνει νά το 'πῆτε, ἀφοῦ σάς τὸ εἶπα κρυφὰ-κρυφά, νὰ μήν τ' ἀκούσῃ κ' ἡ μαμμά. Ἄν θέλετε, νά σας γράψω ἕνα κατάλογο μὲ ὅλα τὰ πράγματά ποὺ τα φοβοῦμαι περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα. Παντοῦ βλέπετε ὑπάρχουν ἐξκιρέσεις, —ὡς καὶ στὴ γραμματική ἀκόμα. *(Σιγαρότερα, μὲ χαμόγελο, σὰν νὰ περιπαίζῃ τὸν ἑαυτό της).* Ὄχι, καλλίτερα νὰ σας γράψω στὸν κατάλογο ποιὰ πράγματα δὲν φοβοῦμαι. . . Θά τον γράψω πιὸ γρήγορα ἔτσι .... Σταθῆτε, μιὰ στιγμή . *(Φεύγει τρεχάλα, μὲ τὸ πρόσωπό της μισοκρυμμένο μέσα στὰ χέρια της).*

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

(Τέλος· ἴδε σελ. 139)

«Λοιπόν, ἐξηκολούθησε ὁ μπάρμπα-Μανώλης, θέλεις νὰ μάθῃς πῶς το ηὗρε τὸ παγωτὸ ὁ ἀρχηγός ; Ἄκουσε . . .

«Εἴχαμε φροντίσῃ καί του ἐδώσαμε νὰ δοκιμάσῃ πρὶν κοθήσουν στὸ τραπέζι. Δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀγγίξῃ τὲς χειλάρες του στὴ νεροκολοκύθα ποὺ του εἶχα πάγῃ γεμάτη μὲ παγωτό, κ' ἔβγαλε κάτι μουγγρίσματα, φοβερὰ καὶ τρομερὰ ἀπὸ τὴν χαρά του· ἄρχισε τοὺς πήδους, κ' ἐπηδοῦσε ψηλὰ ἴσα μὲ τὸ ταβάνι τῆς καλύβας του, κ' ἔκαμνε κουτρουβάλες, κ' ἔτριβε τὴν κοιλάρα του, νά ! ἔτσι ! — εἶπε ὁ μπάρμπα-Μανώλης, ἐνῶ ἔτριβε κι' αὐτὸς τὴν πατατοῦκά του, διὰ νὰ δείξῃ πῶς ἔκαμνε ὁ ἄγριος . .

«Τὴν ἔτριβε ἀπὸ τὴν γλῶκα ποὺ ἐκαταλάβαινε, ὅσο ἐγλυστροῦσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καὶ κατέβαινε στὸ στομάχι του ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο πρᾶγμα.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπα, ἅμα σερβίρωμε τὸ παγωτὸ στὸ τραπέζι, θά μας δώσῃς μιὰ βάρκα γιὰ νὰ γυρίσωμε στὸν τόπο μας ;

«Ἤτον ἕτοιμος νὰ 'πῇ «ναί», ὁ λαμπρός μας ἀγριάνθρωπος· ἀλλά, νά σοῦ κ' ἔρχεται ἡ γυναῖκά του, ἡ ὡραία ἀρχηγίνα Πάπα-Πούπα. Τρώγει καὶ αὐτὴ παγωτό, κι' ἀρχίζει καὶ αὐτὴ νὰ πηδᾷ σὰν ψαρίδα, κ' ἔβγαζε κάτι ξεφωνητὰ ἀλλοιώτικα, κι' ὅλο ἔχωνε, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθόλου, τὰ μαῦρά της δάχτυλα μέσα σ.ὴν κολοκύθα, καὶ τ' ἀνέβαζε, φορτωμένα μὲ κρέμα, στὲς κόκκινες χειλάρες της.

«— Ποῖος ἔκαμε αὐτὸ γλυκὸ πρᾶμμα ; ἔλεγε. Καλό, καλό ! Ποτὲ δὲν ἔφαγες ἐγὼ ἄλλη φορὰ τέτοιο !

«Μᾶς παρουσιάζει ὁ ἀρχηγὸς στὴν κυρία του, ἐμένα καὶ τὸν ἀρχιμάγερα. Χαιρετοῦμε ἐμεῖς μὲ πολὺ σέβας.

«— Κάθε μέρα, θέλω φτιάνετε καλὸ τέτοιο παγωτό, τρώγει Πάπα-Πούπα, — μᾶς λέγει.

«— Λυποῦμαι πολύ, τῆς λέγω ἐγὼ θὰ γινότανε, ἂν δὲν ἄλουαν ἕξαφνα μιὰ ἄλλη κοσμοχαλασιὰ ἀπὸ σάλπιγγες, ταμποῦρλα καὶ τουμπελέκια. Ἤτον ὁ ἀρχηγὸς τῶν νήσων Τούκα-Κάου ποῦ ἔτθανε μὲ τὴν ἀκολουθία του. Κάθονται στὸ τραπέζι· — ἔταν λέγω τραπέζι, τὸ λέγω ἁπλῶς καὶ μόνον διότι ἔτσι το φέρνει ὁ λόγος, ἀφοῦ οὔτε τραπέζι, οὔτε καρέκλες, οὔτε σκαμνιὰ ὑπῆρχαν. Ἐτρώγαν ὅλοι καθιστοὶ καταγῆς.

«Ἔφαγαν πρῶτα τὰ συνειθισμένα φαγητά των, μυρμήκια πιλάφι, ἀκρίδες σαλμῆ, πεταλοῦδες τῆς σούβλας· ὕστερα ὁ ἀρχηγὸς ἐκτύπησε ἕνα τύμπανο γιὰ νὰ μας δώσῃ τὸ σύνθημα, καὶ πᾶμε ἐμεῖς καὶ βάζομε ἀπὸ ἕνα κόλοκύθένιο κουκὶ γεμάτο μὲ παγωτὸ ἐμπρὸς στὸν κάθε καλεσμένο.

«— Φάγε, ἀδελφέ μου, ἀπὸ αὐτὸ τὸ νέο φαγητὸν νὰ εὐφρανθῇ ἡ ψυχή σου, λέγει ὁ Τράκας-Τρούκας στὸν σύντεκνό του, τὸν ἀρχηγὸ τῶν νήσων Τούκα-Κάου.

«—Εὐχαριστῶ, ἀπαντᾷ αὐτός, δὲν ἔχω πολλὴ ὑπόληψι στὰ φαγιὰ ποῦ δὲν ἔφαγα

«Βγάζω τότε ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἕνα παληὸ φύλλο τῆς «Παλιγγενεσίας.» (Σελ. 150, στ. α'.)

καὶ βγάζω εὐγενέστατα τὸν σκοῦφό μου, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν Πανεκλαμπρότητά σας· μὲ σπαραγμὸν καρδίας, σκοπεύουμε νὰ σας ἀφίσουμε ὑγεῖες !

«— Ὄχι ὑγεῖες ! ὄχι ὑγεῖες ! οὐρλιάζει ἡ Πάπα-Πούπα· μείνατε ἐδῶ, φτιάνετε ὡρᾶιος παγωτὸ κάθε μέρες !

«Τ' ἀκούει αὐτὰ ὁ Ἀσπροχιονάτος, καί σοῦ τον παίρνουν ποτάμι τὰ δάκρυα. Εὐτυχῶς ὁ Τράκα-Τρούκας ἦτον ἐντιμος ἄνδρας· λέγει ὅτι ἕνα λόγο ἔχει, καὶ ὄχι δεύτερο, ὅτι μάς τον εἶχε δώσῃ πῶς θά μάς ἔδινε καὶ τὴν ἐλευθερία μας, ὅτι εἴμαστε ἐλεύθεροι. Ἀρχίζοὺν τὴ φιλονεικία ὁ ἀρχηγὸς κ' ἡ ἀρχηγίνα, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί χαλασμὸς Κυρίου ἄλλη φορά, καὶ δύσκολά τα δοκιμάζω.

«Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Τράκα-Τρούκας ἐπέμενε, ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ μὴν τον κακοκαρδίσῃ, ἀπεφάσισε νὰ σηκώσῃ τὸ καυκὶ καὶ νὰ το πλησιάσῃ στὰ χείλια του.

«Ὅ,τι ἔκαμε ὁ Τράκα-Τρούκας καὶ ἡ κυρία του, ὅταν ἐπρωτόφαγαν παγωτό, τὸ ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο ἔκαμε καὶ ὁ μουσαφίρης των, καὶ ἀκόμα παραπάνω τοῦμπες ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτός, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ μεγάλα πρόσωπα καὶ ὑποκείμενα ποῦ ἦσαν στὸ τραπέζι κ' ἔφαγαν παγωτὸ κι' αὐτά. Νὰ ἦσουν ἀπὸ μιὰ μέριὰ καὶ νἄβλεπες, κύριε Κωστάκη ! Ὄχι παγωτὸ ποὺ δὲν χτυπᾷ στὸ κεφάλι, ἀλλὰ θαρρεῖς καὶ εἶχε κατεβάσῃ ὁ καθένας

των ἀπὸ μιὰ ὀκᾶ ρῶμι καὶ ἀψέντι ἀνακατωμένα !

«Ἀφοῦ ἐφώιαξαν, ἐπήδησαν, ἐχόρεψαν, κ' ἔκαμαν τοῦμπες, ἐξαναβούτηξαν στὰ καυκιά των, ὅσο ποῦ δὲν ἔμεινε οὔτε δράμι παγωτό. Ὁ ἀρχιμάγερας ὅμως κ' ἐγὼ δὲν ἐκαθήσαμε νὰ τρῶμε μῦγες εἰς τὸ ἀναμεταξύ· εἴχαμε ἕνα φόβο μὴν τύχῃ ὁ Τράκα-Τρούκας κι' ἀκούσῃ τὰ πολλὰ παρακάλια τῆς γυναῖκάς του καὶ θελήσῃ νὰ μᾶς κρατήσῃ, ἐτρέξαμε λοιπόν, μιὰ καὶ δυό, στὴν ἀκρογιαλιά, ἐμπήκαμε σὲ μιὰ βαρκούλα, καὶ ἀρχίσαμε νὰ τραβοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν δύναμι τὰ κουπιά, ἐγὼ πρὸ πάντων διότι ὁ Ἀσπροχιονάτος, ἀφοῦ πρῶτα ἔκλαψε ἀπὸ τὴν λύπη του πού τον ἔπιασαν σκλάβο οἱ ἄγριοι, τώρα, ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν χαρά του πού του ἔδωσαν τὴν ἐλευθερία του. Μακάρι νὰ ἔτρεχαν ὅλες αἱ βρύσες ἔτσι, παιδί μου, ὅπως ἔτρεχαν τὰ μάτια του !

«Νά σου πάλιν ὅμως! Τὴν στιγμὴ που εἴχαμε ἀνοιχθῆ κατὰ τὸ πέλαγος, βλέπομε μιὰ ἄλλη μεγάλη βάρκα ποῦ ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰ κ' ἔλαμνε νὰ μας φθάσῃ. Στὴν πλώρη της ἑστεκότανε ἡ ἀρχηγίνα κυρία Πάπαρ-Πούπα, κ' ἔκουνοῦσε θυμωμένη ἕνα ὅπλον — δὲν θυμοῦμαι τώρα πῶς το ἔλεγαν.

«— Τοὐλάχιστον, ἐφώναξε, δῶστέ μου τὴ συνταγὴ πῶς φτιάνετε ὡραῖος παγωτό! Συνταγὴ γιὰ τὸ παγωτό!

«— Μετὰ χαρᾶς σας ! πολὺ εὐχαρίστως ! τῆς λέγω.

«Βγάζω τότε ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἕνα παληὸ φύλλο τῆς «Παλιγγενεσίας», τῆς το πασσάρω, καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν' κι' ἄλλοι!

«Ἔτσι ἐφύγαμε ἀπὸ τὰ νησιὰ τῆς Τσάϊ-Κοῦ-Λάϊτας, ὁ Ἀσπροχιονάτος κ' ἐγώ . . .

«Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησε, τὸ καραβάκι σου ἐστέγνωσε πιά· εἰμπορεῖς νὰ το πάρῃς, καὶ νὰ το προσέχῃς μήπως ναυαγήσῃ σὲ κανένα βράχο. Καί, ἔπειτα, ξεύρεις, ἂν διασκέδασες μὲ τὴν ἱστορία πού σου εἶπα, τόσο τὸ καλλίτερο· ὁπωσδήποτε ὅμως, δὲν εἶσαι καθόλου ὑποχρεωμένος νὰ την πιστέψῃς γιὰ ἀληθινή. . .»

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὁ κόσμος εἶνε ἀπέραντος
Κ' ἔχει χιλιάδες στράτες
Κ' ἐμεῖς ἐγεννηθήκαμε
Περαστικοὶ διαβάτες.
Μὰ μὴ νομίζῃς πῶς μπορεῖς
Μονάχος νὰ διαλέξῃς
Τὸ δρόμο ποῦ θενὰ διασῆς
Τὴ στράτα ποῦ θὰ τρέξῃς.
Ἡ Μοῖρα που δὲν την ψηφᾶς,
Ἐκείνη θά σε.βάλῃ,
Κι' ὅ,τι κι' ἂν κάνῃς δὲν μπορεῖς
Νὰ στρέψῃς πίσω πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

1. — Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον γαλλικὸν διηγημάτιον, πρέπει νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, ὅσῳ τὸ δυνατὸν πιστῶς, ἀλλὰ καὶ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἄνευ γαλλισμῶν.

2. — Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ γραφῇ καθαρὰ εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, καὶ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

3. — Ἡ καλλιτέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ. Βραβεῖα δὲ θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, περὶ τῶν ὁποίων βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, § 3 (φυλλ. 1, σελ. 12.)

4. — Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου, ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν μου, τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ τῶν ἀγοραστῶν ὅσοι ἀπέκτησαν ἤδη δικαιώματα συνδρομητοῦ.

Ἰδοὺ τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον:

LE ROSIER DE Mlle EUPHROSINE

Je revois encore le mur blanc au treillis vert, traîne légère où se tissait chaque été un rideau parfumé. Les roses d'à présent, voyez-vous, mes enfants, n'ont plus cette odeur suave, troublante qui excitait nos convoitises et nous faisait jeter de gros soupirs de regret le long du jardin du couvent. Elles étaient si sévèrement défendues les fleurs de Mlle Euphrosine ! Dès l'aube, celle-ci s'installait, ouvrage en main, farouche gardienne, à la fenêtre donnant sur la route, et personne, — pas même M. l'aumônier, — n'avait le droit de venir respirer de trop près les pétales qui s'entr'ouvraient exclusivement pour les reposoirs de la Fête-Dieu.

Si Germaine était ma cousine, elle était avant tout petite fille d'Ève ; c'est vous dire assez quel attrait avait sur ses dix ans le fruit défendu ! Un jour de juin, vaincue par la tentation, quelque diable la poussant, — (j'étais dans le voisinage), — Germaine pénétra dans le jardin et osa porter sur le rosier une main sacrilège. Mlle Euphrosine préparait à la chapelle les oriflammes pour la procession du lendemain.

Ma cousine attaqua les branches à sa portée, saccagea les fleurs qu'elle enfouissait à mesure dans son tablier, — blanc linceul ! — et m'apporta triomphalement sa cueillette. L'hécatombe embaumée me consterna, et bientôt les conséquences de cet acte impie se dressèrent, épouvantant mon esprit... Les fleurs, nous les volions à Dieu, qui les attendait le jour suivant même sur son autel !

« Quiconque a dérobé le bien d'autrui est tenu de le restituer.» Ces mots bourdonnaient à mes oreilles. «Il faut rendre les roses au rosier», déclara-je à ma cousine, qui semblait porter très légèrement le poids du remords. Et pris d'un louable désir de réparer le tort causé, nous retournâmes au mur blanc, munies d'une pelote de fil, empruntée à la corbeille à ouvrage de Germaine, et nous parvînmes à force de patience à rattacher tant bien que mal les pauvres victimes sur leurs tiges.

Ma conscience était soulagée, mais je dois avouer que Mlle Euphrosine ne comprit jamais pourquoi cette année-là tant de roses se fanèrent à l'arbre.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 85ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου τοῦ 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 85ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν πρῶτα νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον *Χάρτην τῶν Λύσεων*, *στέλλοντες φρ.1.*

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ.') παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων.

Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' *ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ',*)

ΠΙΑΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἄκουσα νὰ λέγουν ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τρῶνε τὰ νύχια τους ἔχουν κακὸν χαρακτῆρα, καὶ σ' ἐσυλλογίσθηκα, Μαρίκα ! . .

Καὶ ἡ Μαρίκα μετ' ἐκπλήξεως :

— Μὰ ἐσὺ δὲν τρῶς τὰ νύχια σου !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τῆς Μυκόνου

* * *

— Μὰ γιατί κλαῖς, Γεώργο ;

— Δὲν ξέρεις, μαμμά ;

— Ὄχι.

— Νά· ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ φάγω τὸ γλυκό, ἐπῆγα καὶ το ἔφαγα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡμερολογίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΑΝΤΩ εἰς τὴν *Λάτριδα τῆς Μουσικῆς*, εἰς τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, εἰς τὰν *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας* καὶ εἰς τοὺς λοιπούς, οἱ ὁποῖοι με ἠρώτησαν ἢ θά μ' ἐρωτήσουν : Ὁ Κένταυρος, ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευσε τὴν δήλωσιν ἐκείνην εἰς τὸν "Εσπερον (ἂν εἶνε πραγματικῶς ὁ ἴδιος *Κένταυρος*, ποῦ ἐφαίνετο ἄλλοτε εἰς τὴν «Διάπλασιν»,) ὀνομάζεται Ἰωάννης Γ. Βλαχάκης, καὶ δὲν παρητήθη, ὡς λέγει, ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» ἀλλ' ἀπεκλείσθη, ἕνεκα παρομοίας ἀγνωμοσύνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκδηλώσῃ ἄλλοτε ὁ ἀδελφός του. Μὲ χιλίας ὅμως παρακλήσεις, μὲ χιλίας ἐνδείξεις μετανοίας, καὶ μὲ χιλίας ὑποσχέσεις ὅτι δὲν θὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια, κατώρθωσε νὰ με πείσῃ νὰ τὸν δεχθῶ καὶ πάλιν εἰς τὸν κύκλον μας, — ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ὅπως εἶπα, διὰ πολὺν καιρὸν τὸν εἶχα ἀποκλεισμένον, — καὶ ἀφοῦ τα ἐλησμόνησα ὅλα, καὶ ἀφοῦ τὸν εἶχα πάλιν σὰν παιδί μου, ὅπως ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐβράβευσα, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐκαλομεταχειρίσθην ὅπως ὅλους τοὺς ἱκανούς, (διότι ἱκανότητα εἶχεν, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἡ ἱκανότης δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν χαρακτῆρα,) ὁ κύριος *Κένταυρος*, ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης υἱικῆς, ἐδημοσίευσε μίαν Δήλωσιν εἰς τὸν «"Εσπερον», διὰ τῆς ὁποίας πληροφορεῖ ὅτι παρητήθη μὲ ὅλην του τὴν παρέαν (;) ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν», καὶ προτρέπει τοὺς *συνδρομητάς μου*. . . νὰ κάμουν τὸ ἴδιον διὰ νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸν «"Εσπερον» ! ! Εἶνε δὲ ὁ «"Εσπερος» ἓν ἀπὸ τὰ νεοφανῆ ἐκεῖνα περιοδικά, τὰ ὁποῖα εἶχα ὑπ' ὄψει μου, ὅταν πρὸ τινος σᾶς ὡμίλησα περὶ μιμητῶν. Καὶ εἶνε ὡρισμένως τὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ὑπεξαιρεῖ ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον τὰς διευθύνσεις σας καὶ σας στέλλει τὸ φύλλον του ὡς δεῖγμα. Ἀπὸ εὐγένειαν ἕως τώρα δὲν ἀνέφερα τὸνομά του, μολονότι πλεῖστοι συνδρομηταί μου μοῦ κατήγγειλαν τὴν πρᾶξίν του, ἀκροῶντες καὶ αὐτοὶ πῶς εὑρέθη εἰς χεῖρας ἄλλων ἢ διεύθυνσίς των. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πρόθυμον φιλοξενίαν τῆς δηλώσεως τοῦ *Κενταύρου*, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶχα κ' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ κάμω τὴν δήλωσίν μου ὀνομαστί. Ἡ «Διάπλασις» ἐκδίδεται 26 χρόνια. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ δεκάδες περιοδικῶν ἐνεφάνησαν μὲ τὸν σκοπὸν νὰ την μιμηθοῦν καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν. Ὅλα παρῆλθον, ὅλα ἔδυσαν, καὶ μόνη ἡ «Διάπλασις» μένει καὶ θὰ μείνῃ. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀνέκαθεν ἡ ἑλληνικὴ νεότης ἀνεγνώρισε ποῖον εἶνε «τὸ καταλληλότερον δι' αὐτὴν ἀναγνώσμα», καὶ δὲν περιμένει βέβαια νὰ τῆς το εἴπῃ ὁ *Κένταυρος*, καὶ μάλιστα διὰ τοῦ «Ἑσπέρου». Αὐτὰ ἅπαξ διὰ παντός. Εὐχαριστῶ πολὺ τοὺς φίλους μου, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν ἀφορμὴν ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον διὰ νὰ μου ἐκφράσουν τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των ἀκόμη μίαν φορά, — ἀλλὰ δὲν σκοπεύω πλέον νὰ ἐπανέλθω. Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν γράψῃ ὁ «"Εσπερος» κατὰ τῆς «Διαπλάσεως», ἡ «Διάπλασις» δὲν θὰ δώσῃ καμμίαν ἀπάντησιν καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἥσυχα τὸν δρόμον της.

Μοῦ ὑπηρέτησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀκακία* [ΕΕΕ], μικρά μου νοικοκυροπούλα, ποῦ γράφεις τόσον νοικοκυρευμένα. Ναί, εἶδες τί ἄδικον ποῦ ἔχουν οἱ δεισιδαίμονες νὰ λέγουν ὅτι *ὁ ἀριθμὸς 13 εἶνε κακός* ; Τὸ 13 φύλλον μου, τὸ δικόν σου, ἤτο τὸ ὡραιότερον ἀπ' ὅσα ἐξέδωκα φέτος. Νὰ μου φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλαν σου, ἔτσι καθώς κοιμᾶται εὔμορφα-εὔμορφα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάκια της καὶ μὲ τὸ κόκκινο αὐτό στὸ χέρι.

Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος, εἶδες ὅτι ἐνόησα *ὅτι ἐπράκτετο περὶ πρωταπριλιᾶς*, καὶ ἡ μεγάλη σου ἀνησυχία, — ἡ ὁποία μαρτυρεῖ μεγάλην εὐαισθησίαν καὶ εὐγένειαν, — ἦτο περιττή. Ὅσον διὰ τὸ ψηφοδέλτιόν σου, σὲ διαβεβαιώ ὅτι συμπεριελήφθη εἰς τὴν ἐκλογήν, καὶ ἀπορῶ πῶς καὶ ποῦ ἤθελες νὰ το ἀναφέρῃ. Μήπως ἀλφαβητικὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων ψηφοφόρων ; Εἶπα ἁπλῶς : τὸ *τάδε ψευδώνυμον ἔλαβε τόσας* ψήφους. Ὅσον δὲ διὰ τὰ ἔτη ποῦ εἶσαι συνδρομητής μου, τὸ λάθος δὲν ἦτο ἰδικόν μου, ἀλλὰ τῆς *Ναυσικᾶς*. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἀντέγραφα τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Ναυσικᾶς*, χωρὶς νὰ μου περάσῃ ἡ ὑποψία ὅτι πιθανὸν νὰ μὴν ἐνθυμεῖτο τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν.

Ὄχι, *Νεαρὲ Ἠθοποιέ*, ποτὲ τετράδιόν σου δὲν ἐρρίφθη εἰς τὸ καλάθι· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν. Ἡ Εὔφημος Μνεία εἰς τὸ Ἄθρδον δὲν λογαριάζεται· ἔκρινα καλὸν νὰ σταματήσω ἕως τὸν Ἔπαινον, διότι ἀλλέως τὰ Ἄθρόα Βραβεῖα θὰ ἦταν πάρα πολύ. . . ἄθρόα, καὶ θὰ ἔχαναν τὴν ἀξίαν των. Διὰ τὰς λύσεις, τὸ εἶπα χιλιάκις : μόνον αἱ συμφωνοῦσαι τελείως μὲ τὰς δημοσιευομένας μετροῦνται ὡς ὀρθαί, διότι ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν λυτῶν, ἡ ἐξέλεγξις γίνεται τυπικῆ, μηχανικὴ οὐτωσειπεῖν. Διαφορετικὰ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνεται Διαγωνισμός. Οὔτε ἀδικοῦνται ἐκ τούτου οἱ λύται, ὡς νομίζετε, διότι ὅταν τὸ ἴδιον μέτρον ἐφαρμόζεται εἰς ὅλους, ἀδικία δὲν ὑπάρχει.

Ἰδοὺ τί ἐννοῶ, *Ἠροῆ τῶν Ἀγγέλων* : Θὰ γράψῃς τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*, θὰ την βάλῃς μέσα εἰς ἕνα φάκελλον ἄγρατον, χωρὶς νὰ τον κλείσῃς, θὰ βάλῃς μέσα τριάντα λεπτῶν γραμματόσημον, καὶ τὸ ὅλον (ἐπιστολήν, φάκελλον, γραμματόσημον) θὰ το κλείσῃς εἰς ἄλλον φάκελλον κάπως μεγαλήτερον, καὶ θὰ μοῦ το στείλῃς ταχυδρομικῶς. Ἐννοεῖται ὅτι μέσα εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον θὰ ἔχῃς καὶ ἐπιστολὴν πρὸς ἐμέ, διὰ τῆς ὁποίας θὰ μου λέγῃς ὅτι ἡ ἐσώκλειστος ἐπιστολὴ εἶνε διὰ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*, κ. τ. λ. Τότε ἐγὼ θὰ την ἀναγνώσω, καὶ ἂν την ἐγκρίνω, θὰ την στείλω πρὸς τὴν *Διονυσιάδα Πηγὴν* ταχυδρομικῶς, γράφουσα εἰς τὸν ἄγραφον φάκελλον τὸνομά της καὶ χρησιμοποιοῦσα τὸ τριακοντάλεπτον γραμματόσημον. Σημείωσε, ὅτι ἀπαιτῶ πάντοτε τριακοντάλεπτον γραμματόσημον, εἴτε διὰ τὰς Ἀθήνας, εἴτε διὰ τὰς Ἐπαρχίας, εἴτε διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἶνε ἡ ἐπιστολὴ τὸ δὲ τυχὸν περίσσευμα ἐκ τοῦ γραμματοσήμου, κατατίθεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.

Οἱ συνδρομηταί μου, *Τοῦρε*, εἰμποροῦν νὰ μου γράφουν καὶ κοθ' ἑβδομάδα, ἀδιάφορον ἂν δὲν εἰμπορῶ νὰπαντῶ εἰς ὅλους ἐκτενῶς. Πάντοτε αἱ ἐπιστολαί των μοῦ προξενοῦν εὐχαρίστησιν· ἀλλ' εἰς ἄλλους ἀπαντῶ ὀλίγα, εἰς ἄλλους πολλά, ἀναλόγως τοῦ θέματος, τοῦ χώρου καὶ τοῦ καιροῦ που ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Καλὰ ὅλ' αὐτά, *Κρόταλε* [ΕΕ]; καὶ ἡ ἐπιστολή σου ὡραία. Ἀλλά, θὰ εἶχα τώρα ἄδικον νὰ σε θεωρήσω ὡς μὴ ὑπάρχοντα ; Φαντάσου ἂν το ἐπίστευα. — ἀφίνω κατὰ μέρος τὴν λύπην μου, — καὶ ἂν σε ἔδεβνα ἀπὸ παντοῦ· νομίζεις ὅτι θὰ ἦτο εὔκολον νὰ σε ξαναγράψω ; Ὥστε ἄλλην φορὰν μὴν ξανακάμῃς τέτοιου εἴδους Πρωταπριλιές.

Καὶ εἰς τὴν *Χαλκίδα* ἱδρύθη Μικρὸς Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τοῦ φύλλου μου καὶ ἐγγραφὴν ἀπόρων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀμάρυνθος». Τὸν ἵδρυσεν ὁ καλὸς μου φίλος *Μαῦρος Ἀετός*, ἀριθμεῖ δὲ μέχρι τοῦδε δέκα μέλη καὶ ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει τὰς ἐργασίας του. Εὔχομαι κᾶσαν πρόοδον. — Τὸ ποιηματάκι, *Μαῦρε Ἀετὲ* [Ε] *εἶνε εὔμορφον· ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ* μοῦ το ἐστειλες πρὸς δημοσίευσιν. Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω.

Δὲν νομίζουν οἱ φίλοι μου ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ καύσουν νὰ μου στέλλουν, ἀντὶ ἐπιστολῶν, ἐκθέσεις ἰδεῶν, περιγραφάς, ἀποσπάσματα Ἡμερολογίου, ποιήματα καὶ ὅ,τι ἄλλο φαντασθοῦν; Ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας μου δὲν εἶνε αὐτός· οὔτε γίνεται καλὴ Ἀλληλογραφία ὅταν δὲν ἔχω νὰπαντήσω εἰς ἐπιστολὰς εὐφυεῖς καὶ ὡραίας, διὰ πράγματα ἀφορῶντα τὸν κύκλον μας καὶ ἐνδιαφέροντα ὅλους μου τοὺς φίλους. Τοιαύτας ἐπιστολὰς ζητῶ, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς μόνον αὐτὰς θὰνταμείβω μὲ Εὔσημα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Μικρούτσικον* (Ι.Ν. Δ.) *Πεπόνι τῆς Μπάκραιτας* (Α. Ν Χ. τὸ ἄλλο δὲν ἦτο ἐλεύθερον· ἀλλ' ἀφοῦ προτιμᾶς καὶ αὐτό, δὲν πειράζει·) καὶ *Ναύαρχον Μαχάρωφ* (Ν. Σ. Η.) ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς δὲν εἶνε συνδρομήτρια.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ὁ *Νυκτοκόραξ* μὲ τὴν *Παιδικὴν Χαρὰν*, *Χαρὰν τῶν Γονέων*, *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* καὶ *Ὀρεάδα τῆς Χίου* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸ *Πέταλον Ρόδου* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* — ἡ *Μαρία Ἀντονανέττα* μὲ τὴν *Μικρὰν Βιολίστριαν* — ἡ *Ἀκακία* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Κελαϊδίστραν*, *Βολικὸν Ἀστέρα* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν* — ἡ *Ἠροῆ τῶν Ἀγγέλων* μὲ τὸν *Κουκουναροθρεμμένον*, *Ζαπτίδα* καὶ *Γλυκοσκοπάναν* — ἡ *Κυρία Τρίγκι-Τραγκα* μὲ τὸν *Μιθριδάτην* — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς* — ὁ *Σταυρὸς τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Μὶς Δόγκαν*, *Φαληρικὴν Αὔραν*, *Μαρίαν Ἀντονανέττα*, *Ζὸ-Ζό*, *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα* καὶ *Πεμενίδα τοῦ Παταχαϊκοῦ* — ὁ *Τοῦρος* μὲ τὴν *Ὀλύμπιον Ἀγῶνα*, *Προμηθέα Δεσμώτην*, *Τηλέμαχον* καὶ *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα* — ὁ *Μενελὶκ* μὲ τὴν *Φαληρικὴν Αὔραν* καὶ *Γλυκεῖαν Ματιάν* — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Δι-θέρος* καὶ *Μικρὸ Πειραιωτάκι* — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα* καὶ *Ἀδελφὴν Ψυχήν* — ὁ *Σατανᾶς* μὲ τὴν *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Χαριτωμένο Χελιδονάκι*, *Δωρίδα Παρθένον*, *Σθενελαΐδαν* καὶ *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὴν *Ἄρκτον τοῦ Βορρᾶ* καὶ *Μικρὸν Βολιώτην* — ὁ *Χεμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὴν *Ποντιάδα Αὔραν*, *Φάντεν τῆς Κούπας*, *Ἀνατέλλοντα Ἥλιον*, *Δωρίδα Παρθένον* καὶ *Πορεισσώλην* — ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα* μὲ τὸ *Φίλημα τοῦ Κόματος*, *Φίλημα Σκιᾶς*, *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρ-*

φαγήν, *Ἀγγὴν Φιλίαν* καὶ *Πτοὴν τῶν Ἀγγέλων*—ἡ *Χρυσῆ Πεταλοῦδα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναταρχίδα*—τὸ *Μικρὸ Πειραιωτάκι* μὲ τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* καὶ *Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον*—ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* καὶ *Δωδώνην*—ἡ *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὸν *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός*, *Ἑλληνικὸν Ἐδαφος* καὶ *Βοώπιδα Ἥραν*—τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* μὲ τὸ *Πύργον τῆς Πέτρας*, *Ἑλληνα Ἀθλητήν*, *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Ζακυνθινὸ Ἀεράκι*—ἡ *Ἀργυρᾶ Παγκόσμιος* μὲ τὴν *Παιδικὴν Χαράν*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Σούρα Φέρτα*, *Μαρίαν Ἀντωνανέττων* καὶ *Νύμφην τοῦ Πυρός*.

Τῶν καθυστερούντων τετρύδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραιότατον ἐνθύμιον τῆς Ἐκθέσεως τοῦ ἁγ. Λουδοβίκου·) *Πυρεισπόλην* (ἐγέλασα κ' ἐγὼ μὲ τὰ γαλλικά τοῦ ἀγωγιάτη·) *Νυκτοκόρακα* (ὁ ὁποῖος, χάρις εἰς τὸ Σῆμα, ἐγνωρίσθη μὲ τὴν *Χαρὰν τῶν Γονέων*, ποῦ ἔχει καὶ αὐτὴ Σῆμα·) *Ἐστέρην Λ. Ζησιάδου*, (τὴν *παλαιάν μου* εἰλην, ἡ ὁποία ἐχάρισε τοῦ ἀδελφοῦ της διὰ τὰ γενέθλιά του τὸ Σῆμα· μέσα εἰς τὸ κουτάκι ἔβαλα... καὶ τὰς εὐχάς μου·) *Παπαρούναν τῶν Ἀγρῶν* (μακάρι νὰ ἔλθῃς διὰ νὰ σε γνωρίσω κ' ἐγὼ· ὅσον διὰ τὴ Μ. Μυστικά, πρέπει νὰ ἔχῃς περισσοτέραν ὑπομονήν· ἀνταλλαγὴ δὲν γίνεται ἄψ-σβύσα·) *Μικρὸ Πειραιωτάκι* (ἔστειλα·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς μένει εἰς τὰς Καλάμας·) *Μαρίαν Ἀντωνανέττων* (ὥστε εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν σου θὰ μοῦ γράψῃς περισσότερα· περιμένω·) *Ναυπλόεντα Πρῶτον* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· βέβαια, πρέπει νὰ μελετήσῃς καλὰ τὸν Ὁδηγόν, διὰ νὰ εἰμπορῇς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν τοῦ φύλλου·) *Μαγευτικὴν Δάσος*, *Ἀλέξανδρον Μακρῆν* (ἔστειλα·) *Κυρὰν Τρίγκι-Τράγκα* (γράψε μοῦ πῶς ἐπέρασατε εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐκδρομήν· νὰ θέμα·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων* (τόσον μικρὸ λάθος ἐννοεῖται εὐκόλως· αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν τακτικά· ὁ διαγωνισμὸς ἐτελείωσεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, καὶ ὡς βλέπεις, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἀρχίζει νέος·) *Παιδικὴν Χαρὰν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἐννοεῖται, ὅτι ἀπὸ τὰς δύο πρώτας μ' εὐχαρίστησαν περισσότερον αἱ δύο τελευταῖαι σελίδες, διότι ἦσαν ἀρκετὰ γραμμέναι καὶ δὲν ἐπόνεσαν τὰ μάτια μου διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσω·) *Ἄλμα Νηρηΐδος* (τὸ ὁποῖον μ' εὐχαριστεῖ μὲ τόσον ὡραίας φράσεις διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Σήματος·) *Ζῶ-Ζῶ* (ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ὡραίαν του ἐπιστολήν, μοῦ ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ σχέδιον τοῦ λιμένος Βώλου· μὰ δὲν ἤξευρα ὅτι καταγίνεται καὶ εἰς τὴν χαρτογραφίαν!) *Μόνωσιν* (ἐλήφθη·) *Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης* (προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Δελταρίων δημοσιεύονται μόνον εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας·) *Ἰωάννην Δ. Σαρακίνην* (σοῦ ἔστειλα καὶ τὸ 10ον, τὸ ὁποῖον κατὰ λάθος δὲν συμπεριελήφθη εἰς τὴν σειρὰν·) *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* (χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ τὸ χέρι καὶ μου γράφεις ἰδιοχείρως, καὶ μάλιστα μὲ τόσας ἀσχολίας· χαιρετίσματα εἰς τὴν ἀδελφήν σου·) *Μενελίκη* ([Ε] πολὺ καλὴ ἡ ἐπιστολή σου· ἄλλα διατί τὴν ἔλαβα τόσον ἀργά;) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (κατενδουσιασμένην μὲ τὸ Σῆμα·) *Γλωσσοκοπάναν* (μοῦ ἀρέσει πολύ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ δημοσιεύσω· τί λέγει ὁ Ὁδηγός μας περὶ Ἀσκήσεων;...) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (ἔχεις δίκαιον· τὸ δυστύχημά σου εἶνε πολὺ μεγάλο... ἀλλὰ τί εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς οἱ ἄνθρωποι; τί ἄλλο παρὰ ὑπομονήν· ἔπειτα, καλὴ μητέρα καὶ καλὰ ἀδέλφια δὲν εἶνε μικρὰ παρηγορία·) *Αἴολον* (ἐλήφθη καὶ μὴ ἀνησυχῇς· ἐννοῶ πολὺ καλά, ὅτι ἐκεῖ ποῦ εὑρίσκεσαι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεσπαθώσῃς, μὲ ὅλην σου τὴν καλὴν διάθεσιν·) *Φωνογράφον τοῦ Ἐδισσῶν* (ἔστειλα·) *Θυμωμένον Κάνωπα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* (αὐτὰ εἶνε ἀσήμαντα καὶ νὰ μὴ δίδῃς προσοχήν· φρόντιζε μόνον νὰ μοῦ γράφῃς περὶ ὡραίων καὶ εὐχαρίστων κραγμάτων, ἐπιστολὰς καθαρογραμμένας καὶ τακτικάς, —ἀλλὰ τὰ Π. Πνεύματα εἰς χωριστὸν χαρτί, — καὶ νὰ ἴδῃς πόσα εὔσημα θὰ περνῇς·) *Σαταρᾶν*, *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* ([ΕΕ] ὡραῖα περιγράφεις τὴν ἐκδρομήν σας εἰς τὸ Φρούριον τῆς Ζακύνθου·) *Μικρὰν Βιολίστριαν* (λαμπρὰς εἰδήσεις μοῦ δίδεις· ἡ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου, ἡ ὁποία καταγίνεται εἰς τὴν καλλιγραφίαν διὰ νὰ μου γράψῃ εὔμορφα, δὲν μ' εὐχαρίστησεν ὀλιγώτερον·) *Ταπεινὸ Γιασεμί* ([ΕΕ] μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ περὶ Γυμναστικῆς ἐπιστολή σου· καὶ τὸ ποιηματάκι εὔμορφον·) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* ([ΕΕ] σοῦ ἔκαμα τὴν χάριν που ἐζήτησες· ἄλλως τε ἦσο ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ τοῦ δικαιώματός σου· ὅσα μου γράφεις ὡραῖα·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (τῶν Κυριακῶν λογαριάζεται — τοῦ ξεσπαθώματος ὄχι·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (ἔχει καλῶς·) *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* (ἔλαβες τὸ Σῆμα καὶ τὸ βιβλίον;) *Αἰγυπτιακὸν Φοίνικα* (ἔστειλα·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* (σοῦ ἔστειλα τὸ «κολυαγαπητότατον καὶ συνδετικώτατον» Σῆμα·) *Ἀεροναύτην* ([ΕΕ] διὰ τὰς ταξειδιωτικὰς σημειώσεις· εἶπα τοσάκις πόσον κακὸν εἶνε ἡ ἀντιγραφή, ἀλλὰ βλέπεις, ὅτι δὲν συμμορφώνονται ὅλοι·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕΕ] διὰ τὰ περὶ τῶν σχολείων τῆς πόλεώς σας·) *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὸ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου σου·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* (βραβεῖον ἔστειλα· περιμένω... τὴν ἀποζημίωσιν·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (ἔστειλα· χαίρω ποὺ ἔγινες καλά·) *Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν* (ὦ, πόσον λυπηρὰ ἡ εἴδησις ποὺ μοῦ δίδεις!...) *Νησιὴν Ρωμαΐαν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφήν·) *Ἄνθος Ἐλπίδος*, *Ἀριέτταν Ν. Τσαμαδοῦ*, (νὰ τον διαβάσω, εὐχαρίστως· ἀλλὰ νὰ τον δημοσιεύσω ὄχι, — τί λέγει ὁ Ὁδηγός;) *Ἀστεροέντα Οὐρανὸν* (σ' εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ τὰς ἐνεργείας, τὰς ὁποίας τόσον ζωηρὰ μοῦ παρέστησαν καὶ αἱ τρεῖς εἰκόνες·) *Ἀργυρᾶν Παγκόσμιον* (πολὺ καλὰ γράφεις· ὀλίγον ἀκόμη, καὶ θὰ συνειθίσῃς λαμπρά· εὖγε!) *Παλλάδα*, *Κάκραν*, *Μικρὸν Βολιώτην* (ἐλπίζω ὅτι ἡ μετάνοιά σου εἶνε εἰλικρινής· ἔγινες καλά;) *Φθινοπωρινὸν Ρόδον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ὀδησσίτην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24. Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου

Ὁ χάος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμάχια φρ. Γ.

Νέος Διαγωνισμὸς Αὐξήσεων.

[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 85ος Διαγωνισμὸς τῶν Αὐξήσεων.]

196. **Λεξίγριφος.**

Στοιχεῖον τοῦ πρώτου μου στοιχείου εἶν' ἐχθρός.
Ἀόριστος ἀντωνυμία τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ μῆνα εἶνε χρήσιμον, κοινὸν πολύ,
Ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον τὸ σύ.ολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενελίκη

197. **Στοιχειόγριφος.**

Μουσικοῦ ἀρχαίου ἀλλάσσω κεφαλήν τε καὶ [λαιμόν,
Κ' αἴρνης βλέπω ἀντ' ἐκείνου βασιλέα μυθικόν.
Τοῦτου πάλιν τοὺς τρεῖς πόδας μ' ἄλλους δύο [ἀνταλλάσσω
Κ' ἕνα ἔντομον γνωστόν σου κι' ὄχι εὔφημον [θὰ πλάσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεχώμου Φουξίας

198. **Ἀρχαῖον Αἴνιγμα,** (ἐν μεταφράσει)

Γνωρίζω δύο ἀδελφὰς
Ποῦ ἡ μία γεννᾷ τὴν ἄλλην,
Κι' ὅταν γεννήσῃ τὴν γενοῦ
Ἡ ἀδελφή της πάλιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παντάχου Παρόντος

199. **Τετράγωνον.**

★ ★ ★ ★ ★ Νάυτικαστατεθοῦν οἱ ἀστερί-
★ ★ σκοι διὰ γραμμάτων οὕτως,
★ ★ ὥστε νὰ ἀναγνώσκεται: ἄνω
★ ★ χωρίον τῆς Θεσσαλίας, κάτω
★ ★ ★ ★ ★ πόλις τῆς Κεφαλληνίας, δεξιᾷ νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ἀριστερᾷ δενδρύλλιον ἐξωτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαμβέττα

200-201. **Λογοπαίγνια.**

1.— Εἰς ποῖον χωρίον τῆς Ἑλλάδος κάθηνται;
2.— Ποῖαν ἀπὸ τὰς χερσονήσους της ὀφείλει νὰποδώσῃ ἡ Εὐρώπη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτρεδος Ἴδδος

202. **Κεκρυμμένος Θεός.**

— Παίζεις ἄρπα, Νίκο;
— Ὄχι, χριστιανέ μου!
— Ποιὸν θεὸν σοῦ εἶπα,
Γρήγορα εἰπέ μου!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδ-Ρε-Μίν

203. **Μαγικὴ Συλλαβὴ μετ' ἀκροστιχίδος**

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, πᾶσαι ὀνόματα κύρια γεωγραφικά, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νὰποτελοῦν χερσόνησον τῆς Ἀσίας: *Κοῦδρος*, *ὀξύκεδρος*, *Λάρδαρος*, *εὐμενής*, *σαπρός*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος τοῦ Σουλίου

204. **Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.**

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων, τὰρχικὰ τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν:

Δειλός, *γέρων*, *βλάπτω*, *ζωή*, *ἀδυναμία*, *ἀντίθετος*, *σοφός*, *ἀσθενής*, *ἐλλιπής*, *πολύ*, *ὑγεία*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνόπαιδος

105. **Γρῖφος.**

Ο ΝΙ ΝΙ [illegible]

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διωλέτεως τοῦ Χεῖμωνος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς αὐτὰ λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λιγωτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Πανταγιώτης Γ. Καλαμαρικνός, Βόλος. (Δ, 48)

Συγχαίρω τὴν ἐν Βόλῳ φίλας τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τοῦ Πρώτου Παρθεναγωγείου διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς. — *Ταπεινὸ Γιασεμί.* (Δ, 49)

Πληροφορῶ τὴν *Διονυσιάδα Πηγὴν* ὅτι ὀνομάζομαι Ἀναστασία Π. Κτενᾶ. *Ἴον.* (Δ, 50)

Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν *Μόνωσιν* διότι τὴν κατήγγειλα ὡς καθυστεροῦσαν μοι τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν, ἐνῷ δὲν μοι ὤφειλε τοιοῦτον. — *Φιλόπατρις Ἴας.* (Δ, 51)

[Σημ. τῆς Διαπ.— Ἡ *Μόνωσις* ἔχει μέχρι τοῦδε ἀνταλλάξῃ 103 τετράδια Μ Μυστικῶν διὰ τοῦ Γραφείου μου, χωρὶς τωόντι οὐδέποτε νὰ καθυστερήσῃ οὔτε ἕν.]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια· προτιμῶ προσωπογραφίας.—Δημήτριος Ἀποστολίδης, ὁδὸς Δευκαλίωνος 30, Βῶλος. (Δ, 52)

Εὐχαριστεῖ ὁ *Βάδερ Πάουελ* τὸ *Ἄλμα Νηρηΐδος* διὰ πρότασιν καὶ δέχεται αὐτήν. (Δ, 53)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904